

[Socialministeren]

nes, at man uanset om man er forældre eller ej, men naturligvis specielt som forældre, må spørge sig selv: hvor har de fået de holdninger fra? Hvem er det, der har forsømt noget, og hvordan kan det være, at børn, der notorisk er født positive, rare og søde over for hinanden, pludselig går hen og i løbet af nogle år, i hvert fald uden at vi har tænkt over det, får sådan nogle holdninger?

Jeg mener ikke, at svarene er svære at finde, og jeg mener heller ikke, at der er nogen, der har ment børnene det ondt, men jeg mener nok, at vi trænger til – alle sammen, uden at sparke til nogen – at prøve at hive fat i hinanden og sige: skulle vi prøve at oprioritere vores børn? Er det et spørgsmål om en årgang forældre – som jeg selv tilhører – som har villet det hele, og som ikke har villet give afkald? Er det et spørgsmål om, som jeg har skrevet i redegørelsen, at vi har forsøgt at gøre børnene usynlige, ligesom vi for den sags skyld har gjort de ældre usynlige? Vi har fejlet de grupper til side, som ikke er strømliniede, effektive, målrettede. Det ville være et af mine svar, men det er bestemt ikke det eneste, det skal jeg ikke give det udseende af.

Hvad kan vi gøre? Nu taler jeg om holdninger, og dem kan vi ikke lovgive om. Det har også været tonen i dag. Nogle har sagt det hånende, nogle har sagt det bekræftende, det skal ikke skille os ad, men vi er vel enige om, at forældreholdninger er nu engang forældreholdninger, og det er svært at lovgive om dem i hvert fald. Det, vi derimod kan koncentrere os om – og her mener jeg at børnepolitik er samfundspolitik – er nogle rammer, som kan give forældrene mulighed for at fungere bedre som forældre, hvad de naturligvis allerhelst vil, det er der ingen tvivl om.

Men hvad er det så, vi kan gøre? Det er vel et spørgsmål om, at inddrage børn i fællesskabet igen. Det drejer sig dels om fællesskabet med deres forældre, og her er det ikke bare et spørgsmål om arbejdstid. Jeg har selv været en af dem, der har rejst debatten om arbejdstid, og det står jeg ved, og det har vi nu haft en lang debat om i dag, men det er ikke kun det.

Det er også et spørgsmål om, at en generation, min egen, har følt, at begge parter skulle have fuldtidsarbejde og derudover også ret til at have sit eget voksenliv, have interesser, hobbies, venner. Alle disse aktiviteter tilsam-

men har gjort, at der er blevet for lidt tid til børnene, og det er vel igen spørgsmålet om at give afkald, spørgsmålet om at gøre børn usynlige, for selv når man skal mødes med sine nærmeste venner, bestiller alle babysittere, fordi børn er besværlige at have med.

Tænk, hvis vi kunne omgås på en anden måde! Tænk, hvis vi kunne lade være med at anstille vores hjemlige rammer, så de lignede en udstilling fra Bo Bedre, og i stedet erkendte, at der ser altså lidt anderledes ud, når man har børn. Det kan godt være, man går i Legoklodser til knæene, men det er der så ikke noget at gøre ved. Det er jo også en holdning. Og det er ikke kun økonomiske rammer, men naturligvis har det også noget med økonomi at gøre.

Derfor var det – vil jeg sige kort – bevidst, at vi ved siden af redegørelsen udgav denne hvidbog. Man kan sige, at der er mangler i redegørelsen, men man kan ikke få alt med på 10 sider, som er grænsen for, hvor meget den må fylde. Der skal nok være ting, vi har glemt, og nogle har været trukket frem i dag, men i hvert fald følte jeg, at redegørelsen rigeligt kunne bære denne holdningsdebat, som skulle give signaler til de mennesker, der nu skal tænke videre og konkretisere nogle af disse ting.

Jeg synes godt, jeg vil knytte endnu en bemærkning til signalerne fra vores personaleorganisationer. Jeg har i hvert fald tit været ude for – og det er der givetvis andre end mig der har – når jeg har været ude at tale om dette med omstilling og børneområder og ned med plankeværker osv., at så lød meldingen fra de kommunale folk: jamen det er helt fint alt sammen, men det går BUPL aldrig med til.

Det, vi nu har oplevet, er, at man faktisk kan gå ud og svare: jo, det gør BUPL. Men det er klart, at en faglig organisation har haft nogle betænkeligheder ved en omstilling, hvis den hver gang kostede dem 40 job. Det kan man vel ikke se helt bort fra.

Jeg tror, fremtiden tegner sig sådan, at der ikke bliver mindre behov for personale på dette område, der bliver behov for mere personale, der bliver behov for nogle flere fleksible ordninger, anderledes tænkning og alt muligt andet, og jeg tror egentlig, at de faglige organisationer nu har erkendt, at dette er ikke en ny – som de ville kalde det – lusket måde at få lavet nogle nedskæringer på. Jeg